

На сутринѣта, когато ловецѣтъ дошѣлъ при лисичето, то било още по-умислено и по натѣжено и пакѣ цѣлия день не яло. Когато се стѣмнило, ловецѣтъ седналѣ до прозореца да гледа и пакѣ видѣлъ, какѣ лисицата се прѣметнала прѣзъ оградата и започнала да кѣрми лисичето си.

На третия день, кѣмѣ вечерѣ, ловецѣтъ снелѣ синджира отѣ врата на лисичето и вмѣсто него надѣналѣ на врата мѣ една врѣвь. Настава тѣмна ношѣ; ловецѣтъ дѣлго стоялъ на прозореца, но лисицата още не идвала. Току шо се отеглилѣ отѣ прозореца, той чува шумѣ, и лисичето радостно заскимтѣло.

Ловецѣтъ се завтича кѣмѣ прозореца. Голѣмата лисица вече лежала край лисичето, което скачало и радостно скимтѣло, послѣ се хвѣрлило вѣрху майка си и започнало жадно да сучи.

Лисицата, както винаги, поискала да прѣгризе синджира, но веднага забѣлѣжила, че вмѣсто синджирѣ лисичето е вѣрзано сѣ врѣвь. Тя се хвѣрля кѣмѣ врѣвьта и започнала силно да я гризе сѣ жби. И скоро лисичето било освобождено. Лисицата го хванала сѣ жби и се завтекла кѣмѣ стѣната. Но немогла изведнажѣ да я прѣскочи. Товарѣтъ ѣ прѣчалѣ за това.

Тя се хвѣрлила нѣколко пѣти безуспѣшно, послѣ отбѣгнала по-надалечѣ, впустинала се силно, прѣзскочила стѣната сѣ дѣтето си вѣ жби и се изгубила вѣ тѣмнината.

Така лисицата отнесла своето малко лисиче.

В. Чалѣковѣ.

Отвѣяни зѣнца.

Ако дадешѣ кокошка, може да вземешѣ патка.

Ако да се боеше вѣлка отѣ дѣждѣ, качулка шѣше да носи.

Ако загина отѣ хремата, холерата хичѣ да я нѣма.

Ако зимата сѣ уста не те ухапи, сѣ опашка ще те шибне.

Ако излѣжешѣ единѣ пѣтъ, не те вѣрватѣ до вѣка.